

Ville Auvinen

6.2.2015

Missä on kirkkoni?

Viimeaikaiset myllerrykset Suomen evankelisluterilaisessa kirkossa ovat saaneet monet pohtimaan omaa suhdettaan kirkkoon. Vielä vähän aikaa sitten kyseltiin, onko oikein erota kirkosta. Nyt kysymys on muuttumassa tai jo muuttunut muotoon: ”Onko oikein enää pysyä kirkon jäsenenä?” Jotkut ovat tehneet radikaalin ratkaisun ja eronneet Suomen ev.lut. kirkon jäsenyydestä. Osa eronneista on liittynyt johonkin toiseen kirkkoon, toiset taas jääneet ilman virallista yhteyttä mihinkään kirkkoon. Suurin osa niistä, jotka ovat olleet tyytymättömiä kirkkomme viime aikojen linjauksiin, ovat kuitenkin jääneet sen jäseniksi. Jotkut ovat tehneet niin perinnesyistä. Toiset taas siksi, että tahtovat ja uskovat voivansa vielä vaikuttaa kirkon sisällä kirkon parhaaksi. Jotkut pysyvät kirkon jäsenenä siksi, ettei ole mitään muutakaan kirkkoa, johon voisi liittyä, jotkut taas siksi, että ajattelevat Suomen ev.lut. kirkon kuitenkin virallisesti yhä olevan oikea, Raamattuun ja sen mukaiseen tunnustukseen pitäytyvä kirkko, vaikka sen korkeatkin viranhaltijat antavat Raamattua vastaan sotivia lausuntoja. Joka tapauksessa perinteinen kansankirkko rapautuu

kovaa vauhtia Suomessa. Kysymys siitä, mikä ja missä on minun kirkkoni, tulee tulevaisuudessa ajankohtaiseksi yhä useammalle.

Luterilainen tunnustus määrittelee kirkon seuraavasti: ”Kirkko on pyhiin yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan” (CA VII). Ja edelleen näin: ”Seitsenvuotias lapsikin tietää, Jumalan kiitos, mitä kirkko on: sen muodostavat pyhät uskovaiset ja ne karitsat, jotka kuulevat paimenensa äänen” (Schmalckaldenin opinkohdat III/12). Näiden määritelmien mukaan kirkko on kristittyjen joukko, ja siinä keskeistä on kokoontuminen Jumalan sanaa kuulemaan ja sakramenttien hoidettavaksi. Kirkko ei siis niinkään tule konkreettiseksi kirkon jäsenkortistossa vaan seurakunnassa, joka kokoontuu jumalanpalvelukseen. Todellinen kirkon jäsenyys ei ole kirkollisveron maksamista vaan osallistumista Jumalan kansan juhlaan. Suomessa on paljon sellaisia, jotka ovat virallisia mutta eivät todellisia kirkon jäseniä. Paljon tärkeämpää on olla todellinen jäsen

vaikkei olisikaan virallinen. Siksi olennaisempaa kuin miettiä virallista kirkkoon kuulumista tai kuulumattomuutta on etsiä jumalanpalvelusyhteisö, jossa saa olla Jumalan sanan ja sakramenttien hoidossa, ja pysyä siinä, on se sitten Suomen ev.lut. kirkon paikallisseurakunnassa, jossain kirkollisessa järjestössä tai kirkon virallisen rakenteen ulkopuolella.

Luther määritteli kirjassaan ”Kirkolliskokouksista ja kirkosta” oikean kirkon seitsemän tuntomerkkiä. Lutherin mukaan ne ovat ensinnäkin Jumalan pyhä sana, joka ”toisilla on aivan puhtaana, toisilla ei aivan puhtaana.” Toinen tuntomerkki on pyhän kasteen sakramentti, joka ”oikein opetetaan, uskotaan ja nautitaan Kristuksen säädöksen mukaan”. Kolmas on pyhän alttarin sakramentti eli ehtoollinen, joka uskotaan ja nautitaan Kristuksen säädöksen mukaisesti. Neljänneksi Jumalan kansa tunnetaan julkisesta avainten vallasta, johon kuuluu sekä valta sitoa katumaton synteihinsä eli kirkkokurin käyttö että myös rippi eli synninpäästön julistaminen syntejään katuvalle.

Viides kirkon ulkonainen tuntomerkki on Lutherin mukaan kirkon virka, jonka tehtävä on julistaa Jumalan sanaa, toimittaa sakramenteja ja käyttää avainten valtaa. Kuudes tuntomerkki on seurakunnan rukous eli Jumalan julkinen kiittäminen ja ylistäminen. Seitsemäntenä merkkinä Luther mainitsee pyhän ristin pyhyiden eli uskon tähden koituvan kärsimyksen kantamisen. Lueteltuaan kirkon seitsemän tuntomerkkiä Luther toteaa: ”Nyt tiedämme siis varmasti, mitä, missä ja mikä pyhä, kristillinen kirkko on.”

Julkisessa keskustelussa kuulee sekä kehoituksia lähteä pois Suomen ev.lut. kirkon jäsenyydestä että yhtä vakavia kehoituksia jäädä kirkkoon rakentamaan sitä. Minä en kehota ketään eroamaan, mutta en kehota myöskään olemaan eroamatta. Molemmille ratkaisuille on olemassa perustelunsa, ja jokainen tekee oman päätöksensä Jumalan edessä oman harkintansa mukaan. Sen sijaan rohkaisen etsimään sellaisen seurakuntayhteyden ja jumalanpalvelusyhteisön, jossa kirkon tuntomerkit toteutuvat.

Kuva: Rolf Wiiala